

GUIARRA I PEÇA DE ROSARI

Jo no enterraré cap objecte meu, enterraré la guitarra del meu germà. Tot va ser culpa d'en Josep Casadesús. En Sus, dels Esquirols. Ell li va demanar al meu germà, que tenia atròfia muscular, si li agradaria saber tocar la guitarra. I des de llavors, cada dissabte al matí venia a casa a ensenyar-li a tocar. La tinc guardada perquè ha tingut molta vida i molta història i l'he escollit perquè soc qui soc gràcies al meu germà. Es deia Àngel i es va morir quan tenia 21 anys. Jo en tenia 16. En aquella època les persones que tenien alguna discapacitat s'amagaven a casa. Ell no. Sortia i mirava de fer vida normal. El país s'obria, la meua família s'obria i ell també. L'Àngel tenia molts amics. Era una colla activa, moguda, polititzada i amb molta consciència social. Jo era el germà petit i els admirava. Amb ells vaig descobrir els meus referents: Llach, Raimon, Xirínacs, Maria del Mar Bonet... En ple franquisme, trobar aquell grup em va obrir el món. I em va empènyer.

La malaltia del meu germà també ha marcat la meua vida laboral. Als 14 anys em vaig posar a treballar a la impremta Mater. Allà, gràcies a un company que era independentista i militant, vaig començar a anar a recitals, a conferències, a trobades. Recordo un recital de l'escolania de Montserrat el dia que es va morir en Pau Casals. Al *Cant dels Ocells* tothom es va posar dret. Les coses passaven malgrat la dictadura. Des d'allà, tot el que he fet ha tingut una vessant política. Abans que morís en Franco estava prohibit organitzar-se políticament, però vam trobar la manera de fer-ho. Les associacions de veïns, com la del barri dels Caputxins, eren una manera de fer política. Ens van arribar a portar al "cuartelillo" després d'alguna acció contra l'Ajuntament... I mira que el meu pare era guàrdia municipal!

Vaig fer de monitor i després de cuidador a Sant Tomàs, amb persones amb diversitat funcional i psíquica. Allà, hi he passat els millors anys de la meua vida i he conegut molta gent amb moltes capacitats. De fet, una petita part del que ara es coneix com a teràpia ocupacional també la vaig aprendre gràcies al meu germà: un empresari, el senyor Bofill, va pensar que l'Àngel podia treballar. Feia rosaris de fusta, grossos. Va muntar un petit motoret amb una broca i ens portaven quilos i quilos de boletes i nosaltres les anàvem foradant i lligant als rosaris. Avui també enterrarem aquesta peça, que enllaçava el rosari i la creu. En aquella època mai m'hagués pensat que prendria tant sentit!

He començat dient que no enterro cap objecte meu, però ja veieu que potser no és ben bé així.